FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 7. marts 1985 *

Høje Domstol.

1. Baggrunden for den sag, som jeg behandler i dette forslag til afgørelse, er en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Baden-Württemberg, som denne har indgivet til Domstolen i forbindelse med en sag mellem Deutsche Forschungs- und Versuchsanstalt für Luft- und Raumfahrt, Köln, og Hauptzollamt Stuttgart-West. Den forelæggende ret har navnlig anmodet Domstolen om en afgørelse vedrørende gyldigheden og retsvirkningen af en af Kommissionen truffet beslutning, som vedrører fritagelse for told efter den fælles toldtarif ved indførsel af uddannelsesmæssigt, videnskabeligt eller kulturelt materiale.

Deutsche Forschungs- und Versuchsanstalt indførte i november 1979 et apparat — »signal analyzer HP 5420 A« med »interface HB 10920 A« — fra De forenede Stater til Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på at anvende det til forskning i »støj ved turbulente strømninger, industristøj, turbulensstruktur og lydproduktion«. Importøren ansøgte den kompetente toldmyndighed (Hauptzollamt Stuttgart-West) om toldfritagelse. Hauptzollamt Stuttgart-West indrømmede først toldfritagelse — ganske vist kun foreløbig — men tilbagekaldte denne efter undersøgelser foretaget af den toldtekniske prøve- og læreanstalt i München og krævede ved ændringsafgørelse af 30. juli 1981 mere end 7 000 DM i told af importøren. Som begrundelse for afgørelsen anførtes, at apparatet ikke var af videnskabelig art.

Efter at importørens klage var blevet afvist, anlagde denne sag ved Finanzgericht Baden-Württemberg og gjorde gældende, at apparatet gav »mulighed for med stor nøjagtighed at undersøge kohæsions- og faseforholdet mellem to signaler, der måles i turbulente strømninger«, og dermed tjente til forskning i »oprindelsen til og strukturen af turbulens og årsager til støj«; det var følgelig hævet over enhver tvivl, at apparatet var af videnskabelig art, uafhængigt af den samtidige indførte interface. Hauptzollamt Stuttgart-West fastholdt imidlertid sin opfattelse; toldmyndigheden anførte, at den var bundet af Kommissionens beslutning 82/932 af 20. december 1982, hvori Kommissionen havde udtalt, at et apparat af samme type og samme mærke — men uden interface — ikke var af videnskabelig art (EFT L 383, s. 6).

Ved kendelse af 15. marts 1984 udsatte Finanzgericht Baden-Württemberg, XI. afdeling, sagen og forelagde i medfør af EØF-traktatens artikel 177 Domstolen to præjudicielle spørgsmål, nemlig

1) om beslutning 82/932 af 20. december 1982 er gyldig, og

2) — såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende — om beslutningen kun vedrører det apparat, som det udtrykkeligt vedrører, eller også alle andre apparater af samme type eller samme mærke.

* Oversat fra italiensk.

2. Forelæggelseskendelsen er meget kortfattet. Den forelæggende rets tvivl om gyldigheden af den omtvistede beslutning beror — efter det anførte — på »formelle og materielle« grunde og støttes på Domstolens dom af 17. marts 1983 i sag 294/81 (Control Data, Sml. 1983, s. 911). I alt fald ønsker den oplyst, om beslutningen gælder for alle apparater af typen »Hewlett Packard — digital signal analyzer, model 5420 A« eller kun »det apparat af denne type, der er omhandlet« i Forbundsrepublikken Tysklands anmodning af 18. juni 1982.

Yderligere oplysninger om de to spørgsmål findes imidlertid i sagens akter i en skrivelse af 17. november 1983 fra Finanzgericht til det sagsøgte Hauptzollamt. Hvis den nationale toldmyndighed anvender en beslutning truffet af Kommissionen om en bestemt indført genstand, og denne beslutning ikke længere kan anfægtes ifølge traktatens artikel 173, fører dette efter Finanzgericht's opfattelse til syvende og sidst til, at importørens retsbeskyttelse forringes. Hvis toldmyndigheden foranlediger, at Kommissionen træffer en ny afgørelse, vil denne — såfremt den falder anderledes ud end den foregående — træde i stedet for den rets afgørelse, som behandler sagen. Ifølge Finanzgericht kan man kun komme ud af denne blindgyde ved at anmode Domstolen om en præjuciel afgørelse.

3. Hermed er jeg kommet til undersøgelsen af det *første spørgsmål* og kan fastslå, at hverken sagsøgeren i hovedsagen eller den forelæggende ret klart har anført, hvorfor det skulle være tvivlsomt, om beslutningen er gyldig. Som sagt følger det imidlertid af kendelsen, at Finanzgericht tænker på formelle eller materielle mangler og især på en overtrædelse af de regler, som definerer et apparats videnskabelige karakter. Rettens henvisning til dommen i Control Data-sagen kan nemlig kun forstås på denne måde.

Jeg begynder med formalitetsindsigelsen. Som bekendt gøres det ved beslutninger af denne art sædvanligvis gældende, at der er tale om utilstrækkelig begrundelse. Jeg mener imidlertid ikke, at det er muligt at rette en sådan indvending mod den omtvistede beslutning, hvis begrundelse ganske vist er kortfattet, men ikke i en sådan grad, at den strider mod væsentlige formforskrifter. Domstolen har udtrykkelig taget stilling til dette problem i dommen af 25. oktober 1984 i sag 185/83 (Sml. 1984, s. 3623). Ganske vist skal — hedder det i dommen — den begrundelse, som kræves i henhold til EØF-traktatens artikel 190, angive fællesskabsmyndighedens betragtninger så klart, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning; det kræves dog ikke, at begrundelsen angiver alle de faktiske eller retlige momenter, som denne myndighed har taget i betragtning.

Domstolen tilføjede, at spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder disse krav, skal vurderes ikke blot i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. I det foreliggende tilfælde opfylder beslutningens begrundelse, selv om den er kortfattet, minimumskravene i artikel 190. Beslutningen er nemlig rettet til de medlemsstater, hvis eksperter deltog i toldfritagelsesudvalgets møder, og som havde et tilstrækkeligt kendskab til aktstykkerne i sagen til, at de kunne vurdere rækkevidden af beslutningen. Beslutningen indeholder ligeledes de elementer, som er nødvendige, for at den berørte videnskabelige institution eller importfirmaet kan vurdere, om beslutningen er behæftet med en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning (dommens præmisser 38 og 39).

Det er altså på grundlag af disse enkle principper, at begrundelsen for en beslutning om toldfritagelse skal bedømmes. Anvender man disse principper på den foreliggende beslutning, må man som sagt komme til den slutning, at der ikke kan rejses indvendinger mod den. Efter min opfattelse er den heller ikke behæftet med indholdsmangler. Som vi ved, mener den forelæggende ret, at Domstolens dom i Control Data-sagen indeholder angivelser, der peger i modsat retning. Efter min opfattelse er dette imidlertid ikke korrekt. I Control Data-sagen havde Kommissionen gjort gældende, at en datamaskine pr. definition aldrig kan anses for et videnskabeligt apparat. Denne fejl har den imidlertid ikke begået i denne sag. Den har på ingen måde påberåbt sig almindelige grundsætninger, men er nået til sin beslutning ved at undersøge apparatets kendetegn på grundlag af de kriterier, der er opstillet i fællesskabsbestemmelserne.

4. Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilken retsvirkning Kommissionens beslutninger om toldfritagelse har. Disse retsakter udstedes som bekendt i medfør af artikel 7, stk. 6, i forordning nr. 2784/79 (EFT L 318, s. 32), meddeles alle medlemsstater inden for to uger efter udstedelsen og offentliggøres herefter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (afdeling L).

Beslutningerne kan være positive eller negative. I de positive beslutninger fastslås, at betingelserne for toldfri indførelse af instrumentet eller apparatet er opfyldt; naturligvis er disse beslutninger bindende for toldmyndighederne i medlemsstaterne, ikke blot for så vidt angår det bestemte apparat, der er indført, men for så vidt angår alle apparater af samme type og mærke. Da det imidlertid er det tekniske fremskridt, der er afgørende for Kommissionens beslutninger, kan disses virkning ikke være tidsbegrænset. I denne henseende foreslår jeg en analog anvendelse af artikel 8 i forordning nr. 2784/79, hvorefter de af myndighederne udstedte tilladelser til toldfritagelse er gyldige i seks måneder.

Ved de negative beslutninger kan toldfritagelse som bekendt nægtes, a) fordi instrumentet ikke er af videnskabelig art eller, b) fordi der fremstilles apparater af tilsvarende videnskabelig værdi i Fællesskabet. Hvilken rækkevidde har disse beslutninger? For så vidt angår de beslutninger, der begrundes i henhold til b), er svaret ret ligetil. Som jeg har påpeget i mit forslag til afgørelse i sag 4/84 (Goethe-Universität), kræver fællesskabsbestemmelserne, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger tilsvarende videnskabelig værdi, sker på grundlag af en undersøgelse af apparatets kendetegn med henblik på de *særlige* opgaver, der skal udføres, eller — for at sige det med Domstolens ord — med henblik på de »forsøg, som brugeren har tænkt at udføre ved hjælp af ... apparat«. Der er således tale om en individuel afgørelse. Den gælder kun for det omtvistede apparat.

Endnu mindre problematiske er beslutningerne i de tilfælde, der falder ind under a). Ligesom de positive beslutninger er de bindende for alle; da det tekniske fremskridt imidlertid ikke går baglæns, er deres virkninger ikke begrænset i tid. Hvis det én gang er blevet fastslået, at et apparat ikke er af videnskabelig art, skal medlemsstaterne derfor altid nægte toldfritagelse for alle apparater af samme type og samme mærke. Kan dette — som den forelæggende ret mener — have en negativ virkning på importørens retsbeskyttelse? Efter min opfattelse giver den foreliggende sag selv svaret på dette spørgsmål. Importøren nyder fortsat alle garantier.

En sidste bemærkning. Det apparat, sagen for Finanzgericht vedrører, er i modsætning

til det, som var genstand for beslutning 82/932, udstyret med en »interface«, dvs. med et apparat, som skal muliggøre eller lette dets tilslutning til andre apparater. Denne omstændighed påvirker imidlertid på ingen måde det resultat, jeg netop er nået til. Der er nemlig kun to muligheder; enten er interfacen et selvstændigt apparat, og så kan man undersøge, om der kan gøres krav på toldfritagelse, eller — hvad der er mere sandsynligt — er der tale om tilbehør, og så skal det efter fællesskabsbestemmelserne behandles ligesom hovedapparatet (jfr. senest dom af 15. november 1984 i sag 236/83, Universität Hamburg mod Hauptzollamt München-West, Sml. 1984, s. 3849).

5. På grundlag af disse betragtninger skal jeg foreslå Domstolen at besvare de spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Baden-Württemberg ved kendelse af 15. marts 1984 i sagen Deutsche Forschungs- und Versuchsanstalt für Luft- und Raumfahrt, Köln, mod Hauptzollamt Stuttgart-West, således:

1) Kommissionens beslutning 82/932 af 20. december 1982 om fastslåelse af, at apparatet »Hewlett Packard — digital signal analyzer, model HP 5420 A« ikke kan ske med fritagelse for told efter den fælles toldtarif, er gyldig.

2) Denne beslutning skal forstås således, at den ikke kun gælder det apparat, som den udtrykkelig vedrører, men alle apparater af samme type og samme mærke.